

den buiten, al laat hij zich François noemen en is zijn familie wat welstellender, dank aan een houthandel. Aan de universiteit heeft hij nooit eenig doctoraat kunnen halen en zoo verbluffend als Henriken was met zijn gevatheid en alles met elkaar in verband brengende redeneeringen, zoo dof en glansloos is deze. Hij ziet er zelfs nogal dom uit, hij overlegt hopeloos traag, maar ten slotte goed. Ware hij maar niet zoo hatelijk met zijn zelfgenoegzaamheid. Hij steekt voortdurend een hand op om te zeggen: zoo vlug niet, zoo ver zijn we nog niet, of laat dat maar aan mij over, dan ben ik er zeker van dat het goed gedaan is. Henriken kende het om haar wijs te maken dat zij iets verstandigs had gedaan, hij was niet bekrompen eerzuchtig en gunde iedereen zijn voldoening. Deze zaagt zoolang over klein en groot, tot het blijkt dat het alleen door hem uitgedacht, voorgesteld en gelukt is. Maar men went er aan. En zakencijfers zijn feiten. Daarbij, zij heeft immers altijd naar een solieden zakenman verlangd en, Dios, zij wordt 34, François is zes jaar jonger.

Maar François weet wat hij waard is en de jongens van den buiten hebben niet zelden daar hun ideaal opgedaan, voor zij in de stad komen. Dat van François is de jongste dochter van den dokter. Ze heeft hem nooit versmaad maar ook nooit moed gegeven. Toen hij de universiteit in den steek liet, had ze innerlijk aan hem verzaakt. François weet dat hij zich hier aan 't rehabiliteeren is en krijgt weer hoop op zijn Reine. Het verschil tusschen haar en Dolly is groot: vrome landelijke eenvoud tegen stadsche exotische bekoring, wie weet hoeveelste-handsch dan nog.

Geen kleinigheid den eerbaren gestampten burger langzaam te brengen waar zij hem hebben wil, zijn instinctief wantrouwen tegen de perverse vrouw te overwinnen, hem wijs te maken dat zij als jong meisje, alleen en onbeschermd, veeleer slachtoffer dan slecht is geweest. Ja haar desillusies gaat zij zelfs wijten aan de ongeregelde van dat leven en rap langs haar spaanschen neus weg, beweert zij dat de ongeloovigen haar teleurgesteld hebben door hun gemis aan idealisme. Idealisme geeft alleen de godsdienst. Zoo iets hoort hij gaarne, dus geeft zij door en pakt met Bernard uit, promoveert hem onmiddellijk tot haren geestelijken leidsman en als dat den gewenschten indruk maakt, stelt zij voor beiden met elkaar in betrekking te stellen. God onthoudt Bernard veel troost. Henriken is spoorloos verdwenen. Irreke blijft vriendelijk maar trotsch volharden zonder verzoening met ouders en kerk. Een troost is hem echter gegund: het christelijk huwelijk van Dolly met François, een degelijken jongen. Hij moedigt aan.

Over de Leuvensche studies, waarvoor hij nog spaart, kikt niemand meer. Wat zullen we zeggen, heelemaal geruststellend is het ook toch niet, dat het maar blijft duren met dat meisje daar, dat alleen woont in de stad en een kind heeft in een gesticht. Die mondaine vrouw komt ook nog regelmatig, gezwegen van de gewone jongere bezoeksters, waarbij hij zelfs aan huis komt. Er valt op dat alles heelemaal niets te zeggen, want elk leeraar passeert nu en